

ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ У СИСТЕМІ МАКРОЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Зовнішньоекономічна діяльність - це діяльність суб'єктів господарської діяльності України та іноземних суб'єктів господарської діяльності, побудована на відносинах між ними, що має місце як на території України, так і за її межами.

Ознаки ЗЕД:

а) за своєю сутністю вона є господарською діяльністю, тобто "діяльністю суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямованою на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність" (ч. 1 ст. 3 ГК);

б) ця діяльність побудована на відносинах між суб'єктами господарювання, що перебувають під юрисдикцією різних держав;

в) вона може здійснюватися як на території України, так і за її межами, як з перетином митного кордону України, так і без такого перетину.

Методи:

а) метод автономних рішень суб'єктів господарювання (добровільно вступати в зовнішньоекономічні зв'язки; здійснювати будь-які види ЗЕД і зовнішньоекономічні операції, окрім заборонених законом; укладати зовнішньоекономічні договори та визначати зобов'язання за ними в межах законодавства тощо);

б) метод владних приписів, згідно з яким діяльність суб'єктів господарювання підпорядковується обов'язковим моделям правовідносин, визначеним законодавством (необхідність отримання експортних або імпорتنих ліцензій; дотримання порядку розрахунку в іноземній валюті; дотримання порядку та строків проведення окремих видів зовнішньоекономічних операцій);

в) метод рекомендацій, згідно з яким держава регулює поведінку суб'єктів господарських відносин шляхом рекомендованих моделей відповідних правовідносин.

Принципи зовнішньоекономічної діяльності - це керівні начала, що визначають спрямованість правового регулювання зовнішньоекономічних відносин.

1. Принцип суверенітету народу України у здійсненні зовнішньоекономічної діяльності, що полягає у:

виключному праві народу України самостійно та незалежно здійснювати ЗЕД на території України, керуючись законами України;

обов'язку України неухильно виконувати всі договори і зобов'язання України в галузі міжнародних економічних відносин.

2. Принцип свободи зовнішньоекономічного підприємництва, що полягає у:

праві суб'єктів ЗЕД добровільно вступати у зовнішньоекономічні зв'язки;

праві суб'єктів ЗЕД здійснювати її в будь-яких формах, які прямо не заборонені чинним законодавством України;

3. Принцип юридичної рівності і недискримінації, що полягає у:

рівності перед законом всіх суб'єктів ЗЕД незалежно від форм власності при здійсненні ЗЕД;

забороні будь-яких, крім передбачених Законом, дій держави, результатом яких є обмеження прав і дискримінація суб'єктів ЗЕД, а також іноземних суб'єктів господарювання за формами власності, місцем розташування та іншими ознаками;

неприпустимості обмежувальної діяльності з боку будь-яких її суб'єктів, крім випадків, передбачених цим Законом.

4. Принцип верховенства закону, що полягає у: регулюванні ЗЕД тільки законами України; забороні застосування підзаконних актів та актів управління місцевих органів, що створюють для суб'єктів ЗЕД умови менш сприятливі, ніж ті, які встановлені законами України.

5. Принцип захисту інтересів суб'єктів ЗЕД, який полягає у тому, що Україна як держава:

забезпечує рівний захист інтересів всіх суб'єктів ЗЕД та іноземних суб'єктів господарювання на її території згідно з законами України;

здійснює рівний захист всіх суб'єктів ЗЕД за межами України згідно з нормами міжнародного права;

здійснює захист державних інтересів України як на її території, так і за її межами тільки відповідно до законів України, умов підписаних нею міжнародних договорів та норм міжнародного права.

Організація та здійснення діяльності в галузі проведення виставок, аукціонів, торгів, конференцій, симпозіумів, що здійснюються на комерційній основі за участю суб'єктів ЗЕД. товарообмінні (бартерні) операції між суб'єктами ЗЕД. орендні, лізингові операції між суб'єктами ЗЕД. роботи на контрактній основі фізичних осіб України з іноземними суб'єктами господарювання як на території України, так і за її межами.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України. (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 40-44, ст.356)

2. Господарський кодекс України. ГКУ від 16.01.2003 № 436-IV (ГК) rada.gov.ua <https://zakon.rada.gov.ua> rada.gov.ua <https://zakon.rada.gov.ua> /

УДК 654.32.12

Жовнір Н.М., к.е.н., доцент; Сокол М.В., Балко Є.В. студенти,
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

РИНОК ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Ринок праці є важливим аспектом економіки країни, оскільки забезпечує злагодженість між попитом та пропозицією на працю, а також утворенням заробітної плати. Розуміння ринкових відносин на ринку праці є ключовим для розвитку стратегій зайнятості та соціальної політики, а також для забезпечення економічного зростання та стабільності в довгостроковій перспективі. Тому ця тема є такою важливою та актуальною.[1]

Хотілося би також звернути увагу на основні поняття до цієї теми. У дослідженнях ринку праці в Україні використовують такі поняття та підходи:

1. Робоча сила - це економічний ресурс, що складається з людей, які здатні і готові працювати.

2. Безробіття - це відсутність роботи у людей, які є готовими до праці та активно шукають її.

3. Зайнятість - це наявність роботи у людини, яка заробляє на життя.

4. Підходи до дослідження ринку праці включають аналіз структури ринку праці та дослідження попиту та пропозиції праці, а також моніторинг заробітної плати, робочого часу та умов праці. Також проводяться соціологічні опитування, що дають можливість оцінити відношення працівників до умов праці, рівня заробітків та можливості професійного розвитку.[2]

Якщо аналізувати ринок праці на 2023 рік в Україні спостерігається збільшення кількості вакансій в інформаційних технологіях, фінансовому секторі та логістиці. Зараз